

En fals

Narratives

117

© 2020 Sílvia Gruart Rüsç

© Mirrorpix, per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: març de 2020
ISBN: 978-84-18197-02-4
DL B 3017-2020
Imprès a Romanyà Valls SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

En fals

Sílvia Gruart

A l'Edmond
A la Júlia i a l'Adrià

No ens imaginàvem
que la llibertat seria així.

Som a la sala petita, quadrada i sense ventilació on sovint he entrevistat personatges d'interès per a *L'Apunt*, el diari per al qual escric. El meu cap, el Jordi Martí, m'ha convocat per telèfon aquesta tarda de divendres tot i saber que jo la tenia lliure, cosa que m'ha estranyat força. Però encara m'ha sobtat més trobar a la reunió algú amb qui no comptava. El Jordi me l'ha presentat sense preàmbuls: és l'advocat de l'empresa, i ja no m'ha donat peu a dir res, perquè el tal Rigola, parapetat darrere de la taula, amb l'americana blau marí descordada i un bolígraf platejat a la mà, ha engegat la bateria de preguntes.

—Et va semblar sincer el Hans Mayer quan el vas conèixer a Berlín? Et va mostrar alguna identificació que l'acredités com a periodista?

Empasso saliva fent un soroll fora de mida i assenteixo amb el cap, incapaç de verbalitzar una paraula. No m'explico perquè un desconegut em pregunta pel viatge de fa un any a Alemanya. Aliè a la meva sorpresa, l'advocat continua.

—Et va portar mai a la redacció de *Die Stadt*, on presumptament treballava?

Faig memòria. Hi vaig anar, al diari berlinès, però sola. Nego amb un gest de barbata, obviant els detalls, mentre, a dins del

meu cap, la paraula *presumptament* pampallugueja com una alerta vermella.

—Va ser el Hans qui et va posar en contacte amb l'espia de l'Alemanya Oriental i la dissident? Són fiables?

Em sento blocada, com quan una moneda s'encalla en una màquina expendedora i no en surt res. A què treu cap aquest nivell de recel? De reüll examino el Rigola intentant endevinar-li les intencions i torno a empassar saliva, amb la sensació, altre cop, que faig massa soroll. De bon grat obriria la finestra que no té aquesta sala per deixar-hi entrar l'aire que em comença a faltar.

—Mai no vas sospitar del Hans?

—Sospitar del Hans? —Ara sí, em surt com un exabrupte. I els ulls se m'obren amb la màxima expressió d'incrèdilitat.

El lletrat afirma amb un moviment de barbata i em mira de biaix, i els seus gestos fútils em fan reaccionar. Això no és una de les meves entrevistes, ni una reunió de feina. És un interrogatori en tota regla.

El Jordi, que no s'ha mogut de davant meu, s'escura la gola per adreçar-se a mi. No havia dit res en tota l'estona, tret del bon dia de rigor i qui era el tal Rigola. Ara em mira sense parpellejar.

—Anna, és un impostor —afirma amb posat greu.

—El Hans un impostor? —pregunto, i noto que el peu dret se'm dispara i pica nerviós contra el terra. Se m'escapen massa coses. Ell un impostor.

L'advocat abandona el seu parapet i se m'atansa. En lloc de respondre'm, em pregunta:

—Com hi vas contactar, amb el Hans?

Per primer cop soc conscient que la meua professionalitat està en entredit, però no l'hi puc ocultar.

—Per Facebook —responc en un to gairebé inaudible.

En la seva expressió es dibuixa una ganyota burleta i tot seguit fa una passa enrere. Però malgrat aquesta distància, està guanyant terreny sobre mi. Jo, en canvi, em sento com un insecte a punt de ser esclafat sota un palmell.

—Doncs han posat una demanda contra *L'Apunt* —escup finalment.

Una demanda!, penso alarmada. La sensació que he perdut completament el fil de la història s'apodera de mi. I llavors, damunt de la taula, apareix la fotografia d'un home madur.

—Saps qui és? —inquireix el Rigola mentre assenjala el desconegut amb el bolígraf platejat.

Faig una llambregada i arronso les espatlles.

—És el veritable Hans Mayer —sentencia amb satisfacció aparent.

La paraula *veritable* repica descontrolada dins del meu cap igual que el peu sota la taula. El Hans Mayer de debò. Busco amb la mirada la confirmació del Jordi, que arriba de seguida amb un gest afirmatiu. I aleshores, qui era l'altre Hans? Qui em va guiar aquells dies a Berlín? Un estrany? Les aixelles em suen i les temples em bateguen amb un tut-tut enutjós i trepidant. Ja en tinc prou.

—No em trobo bé. Deixeu que hi rumii —balbotejo i els miro de manera furtiva mentre m'alço i em dirigeixo cap a la porta.

La veu rogallosa del Jordi em frena de nou i m'obliga a girar-me. Sento les seves explicacions i, al final, sense donar-me temps a digerir-les, se m'adreça directament.

—Anna. —El miro als ulls—. Encara que sigui una demanda civil, hem d'estar ben documentats perquè no sabem quin recorregut tindrà. És una qüestió de credibilitat —diu

amb una fredor gens pròpia d'ell—. Pensa-hi durant el cap de setmana i dilluns en tornem a parlar.

Abandono la sala amb un adeu forçat als llavis i corro, passadís enllà, cap a l'ascensor d'acer. Al carrer plou. Camino Muntaner avall sense evitar els tolls ni els vorals dels plataners embassats. Tots els inputs que he rebut se'm barregen dins del cap com un còctel enverinat. És tan insòlit que dotze mesos després tot es torni a remoure, que el Hans no sigui qui va dir que era, que es posi en qüestió si vaig actuar amb prou rigor a Berlín!

Em pesa haver callat. Per què no m'he defensat? És cert que no m'ho esperava, com també que la sentència d'aquest judici exprés condemna el Hans i no pas a mi. Però, si ell és l'impositor, en quina situació em deixa això? Intento recordar el resum final que ha fet el Jordi. El Hans Mayer va suplantar el nom d'un altre periodista berlinès, i l'autèntic ha denunciat *L'Apunt* per un dels cinc articles de la sèrie que vaig escriure a Berlín el novembre del 2014 sobre la commemoració del vint-i-cinquè aniversari de la caiguda del Mur. Són les declaracions que el fals Hans va fer en nom del vertader el que ha aixecat la llebre i ens ha esquitxat al diari i a mi!

Una relliscada inoportuna i la meva bota de pell acaba submergida en un toll. Sento com la humitat domina el meu peu dins del mitjó moll, tal com l'estupefacció i l'absurditat de tot plegat em dominaven, fa només uns instants i a parts iguals, i m'impedien replicar. Però ara em demanen respostes, i necessito trobar-les. Trec la bota de l'aigua i reprenc com puc el camí de retorn al pis sota la pluja fina i perseverant. Hauré de furgar en els set dies passats a Berlín i descabdellar paraules, silencis i sospites d'un entramat desconegut fins avui. El que encara ignoro i m'inquieta és fins a quin punt el cabdell es pot haver enredat.

Han demandat el diari. M'ho he repetit com un mantra mentre pujava les escales fins al replà. Sona fort, però és exacte. Tinc tres dies per recollir la informació que demostrï que vaig actuar de bona fe i que també vaig ser víctima de l'engany. Tres dies per escoltar les gravacions que contrarestin la meva desmemòria i refermin la fiabilitat de les fonts, les quals, com jo, també estan sent qüestionades. Perquè, m'agradi o no, se m'està qüestionant. Tant voltar per la redacció fent suplències en seccions diverses, reforços de cap de setmana i llargues nits electorals, ara que soc on vull ser i escric sobre el que vull escriure, ara se'm qüestiona. M'assec a la cadira del despatx de casa i em trec els mitjons, un dels quals està literalment xop. Amb els peus descalços i l'esquena recolzada en el respatllet, engego l'ordinador. La llum blanca de la pantalla m'ofèn els ulls tal com, fa uns instants, m'han ofès les oïdes les falsedats recent descobertes. Tenen raó a dubtar de mi? Està en perill la meva feina a la secció? El Jordi ha fet servir la paraula *credibilitat*. Me la imagino en lletres majúscules i cos 48, i em fa mal als ulls. Però haig de deixar de donar-hi voltes i posar-m'hi de debò. Ell ho ha dit ben clar: cal estar documentats. Normalment buido l'entrevista, transcriu les preguntes i respostes a

l'ordinador i poleixo el text definitiu. Això ja ho vaig fer en el seu moment a Berlín. Del que es tracta ara és d'ensumar què s'amaga darrere de les paraules escrites i de les enregistrades i de recuperar el material que habitualment desestimo per esmicolar-lo com si es tractés d'un terròs de sucre. Ningú ha dit que hagi de ser senzill, hi ha massa incògnites. Com em va poder utilitzar sense que me n'adonés? I per què?

Obro els batents que donen a la terrassa del principal de l'Eixample on visc. Una bafarada humida em recorda que a fora el món continua girant encara que el meu cervell espurnegi. A baix, el pati frondós i enarbrat es cobreix amb una capelina de gotes translúcides, i des de l'altre extrem de la terrassa, el cactus de l'àvia Helena continua vigilant-me atent, el seu braç tibet apuntant amb obstinació cap al cel. Hauria volgut sortir de la reunió altiva com ell i amb les espatlles aixecades. Però, en canvi, ho he fet capcota, mossegant-me el llavi després d'empassar-me les paraules que hauria volgut pronunciar.

M'aniria bé una de les píndoles de moral que em subministra l'Eduard. Encara no l'he posat al corrent, m'ha trucat enmig de la conversa quan tenia el mòbil en silenci. Escolto el missatge que hi ha deixat. Que tal la reunió? No deus haver guanyat el Pulitzer i ho mantens en secret? Truca'm. Petons.

M'agradaria dir-li que sí, que m'han convocat per felicitar-me, no per un premi sinó per un article, i que sí, que m'han donat un copet a l'espatlla i m'han dit segueix així, Anna, ho estàs fent bé. Però res més allunyat de tot això. Sí, una de les seves dosis d'optimisme m'ajudaria, perquè l'Eduard no em jutja, com han fet ells. Ben al contrari, ell minimitza els meus dilemes amb la subtilesa de qui està acostumat a trobar solucions immediates i a relativitzar-ne les causes. Les hores al taller

esbrinant què ha aturat el rellotge li han modelat un caràcter resolutiu i pacient alhora. Me l'imagino amb la lent posada a l'ull dret, el focus del llum sobre la maquinària, dilucidant quina és la peça que haurà de substituir per tornar a posar les busques en marxa. Jo també haig de descobrir les causes que han torçat la meva feina a Berlín. Provo de trucar-li però no respon, i li proposo, també per missatge, de sopar aquest vespre al japonès de sempre.

Encara vaig descalça. La humitat m'ha traspasat la pell i ha transformat l'alleujament inicial en desànim. Em canvio de roba, em poso uns mitjons secs i, amb una tovallola, m'eixugo els cabells mentre em pregunto per què l'afer ha sortit a la llum un any després. Sense trobar-hi una explicació, m'atanso al despatx i observo la pantalla de l'ordinador engegada. Tinc tres hores per treballar abans no em trobi amb l'Edu. Però pel cap em ronda una idea latent que m'impedeix concentrar-me, alguna cosa que també va passar fa dotze mesos, aquell nou de novembre del 2014. No hi havia pensat més, però aquell dia, mentre a Berlín els alemanys commemoraven el quart de segle de llibertat, aquí, a Barcelona i a tot Catalunya, tenia lloc una votació, consultiva i sense l'acord oficial, que anava molt més enllà. Era la primera vegada que es preguntava obertament als catalans si volien formar part d'una república independent d'Espanya. La corresponsal del diari estava de baixa amb una afecció pulmonar, i com que parlo un alemany força fluït, em van proposar que la substituís. Així va ser com em van enviar a Berlín. Al vespre, però, des de la petita habitació de l'hotel de Kreuzberg vaig poder veure les imatges de la notícia per televisió i vaig lamentar no ser-hi. Cues davant dels col·legis electorals per dipositar una butlleta a l'urna. Em van captivar els rostres somrients i emocionats dels més grans, els

que havien viscut la tragèdia de la Guerra Civil. Els seus ulls destil·laven il·lusió.

Sí, dues efemèrides superposades que comparteixen espai al meu disc dur. Però ara el temps corre en contra i una s'imposa sobre l'altra. Dilluns necessito respondre davant del diari. El primer que hauria de fer és trucar al Hans Mayer, o com es digui en realitat, perquè m'aclareixi de què va tot això. A Berlín es va mostrar sol·lícit en tot moment. Impossible imaginar que m'estava entabanant. Però ara que sé que es va guanyar la meua confiança per enganyar-me, com m'hi podria adreçar? Amb franquesa, no me'n sento capaç. Serà millor començar per la revisió de les entrevistes que vaig fer aquells dies a Berlín, les quals, de manera excepcional, vaig enregistrar a la gravadora en lloc del mòbil per tenir tot el material de la sèrie junt, encara que després igualment l'aboqués a l'ordinador. La primera entrevistada va ser la Marion, la dissident de l'Alemanya Oriental. Engego la gravadora, que no he tornat a utilitzar des de llavors.

Marion Fischer, seixanta-set anys, nascuda a Rostock, viu a Berlín des del gener del 1960. Corregeixi'm si soc imprecisa.

Com sempre quan sento la meua veu enregistrada, no em reconec. Sembla que sigui la d'una altra, més greu i engolada, i que les paraules tampoc siguin meves. Aquesta entrevista és, com totes, una conversa forçada entre dos interlocutors que gairebé no es coneixen i que miren d'amagar la seva incomoditat. Amb la Marion, però, no va passar res que jo hagués pogut preveure. D'entrada, l'escenari on va tenir lloc la trobada, el seu pis del Berlín est, em va fer pensar en la pel·lícula *Good Bye, Lenin!* Era ben bé així, com l'apartament de la protago-

nista, ancorada en el passat. Llavors em va venir al cap la meua primera impressió en arribar al barri de blocs de ciment on ella vivia.

Des de la finestra de l'autobús que m'hi conduïa, vaig endevinar que aquells eren els pisos oferts per la República Democràtica Alemanya (RDA) als seus conciutadans, amb totes les despeses pagades i sense opció a reclamacions. De lluny semblaven grans capses de formigó disposades de manera endreçada. De prop, habitatges uniformes d'una grisor colpidora. Vaig arribar al número setze, vaig observar-ne la porta metàl·lica, la mateixa que la de l'escala del costat, que la del bloc veí, que la de totes les entrades d'aquell barri proletari exemple de la col·lectivització racional del moment. Vaig empenyer la porta, vaig creuar la bugaderia, vaig passar de llarg les bicicletes ben aparcades dels veïns, els contenidors de les escombraries al pati interior, i vaig enfilat les escales emmarcades per una senzilla barana d'obra, la pintura de les parets escrostonada, i un grafiti contestatari de lletres negres al segon pis. Em vaig aturar al replà de la Marion. Abans de prémer el timbre em va caldre respirar profundament, emmotllar-me a aquell paisatge urbà que fins llavors només havia ensumat al cinema o a la literatura. Ella em va obrir. A dins del diminut apartament el temps s'havia aturat, aliè a l'evolució de la ciutat, a la fusió de les dues meitats de la capital, l'*Osten* i el *Westen*, al mestissatge vital dels carrers, a la proliferació dels anuncis de les principals marques abanderades de la societat capitalista, al consumisme desmesurat. Ella també duia roba passada de moda, però no semblava importar-li. Em va oferir *eine Tasse Kaffee*, i vaig assentir amb el cap i un simple *Ja gern* (amb molt

de gust). Després l'olor de cafè va omplir el silenci vacu de la petita estança on érem, que la Marion conservava com abans de la caiguda del Mur. I res no la feia sentir arcaica, més aviat al contrari, era enmig d'aquell petit món intacte on se sentia més ella, còmoda amb els objectes del passat, les fotografies en marcs daurats, les cortines de punta blanca, el sofà amb els quadrants amb rivets de puntes de coixí, tot al mateix lloc on sempre havia estat.

Així va començar l'entrevista a la Marion, que s'ha anat sentint al desendreçat despatx del meu pis de l'Eixample barceloní mentre jo evocava l'escena berlinesa de fa un any. Ara l'hauria de rebobinar fins al principi. Potser és més interessant escoltar-la tota seguida fins al final, sense aturar-la ni anotar res. Així podré captar els petits detalls que van tenir lloc aquell dia, quan vaig enregistrar la nostra conversa sense interrupcions perquè ella agafés confiança i s'oblidés de la gravadora que s'interposava entre les dues.

Viu al barri de Marzhan, mestra de professió, prejubilada de fa dos anys.

La recordava assentint, la seva cabellera argent retallada sobre les espatlles, una mirada de profunditat oceànica, les mans resseques i nuoses fregant-se nerviosament. La flaire dolça amb un lleuger toc de canyella i l'olor de cafè acabat de fer es van barrejar. *Mmm quina olor més bona*, se'm va escapar, i ella va aixecar les celles i va fer un gest de me n'havia oblidat, es va dreçar de la butaca apressadament i va anar cap a la cuina. La vaig sentir traginar, obrir el forn, extreure'n alguna cosa, tornar-lo a tancar. El perfum ensucrat es va tornar penetrant. Al cap d'uns segons la vaig tenir allà davant, amb la manyopla vermella subjectava una plata de galetes rodones, ben arrengherades, encara calentes.

—Les vol tastar?

—*Gerne, danke.*

En vaig agafar una amb cura de no cremar-me. Es va sentir el so d'una alarma de forn, i després silenci, perquè la conversa s'havia extingit entre les dues tan de pressa com jo m'havia cruspit la galeta. Llavors em vaig adonar que darrere l'amabilitat de la Marion s'hi amagava un cert recel. Havia d'enfocar bé l'entrevista. Havia de començar pel principi de tot, encara que després això em suposés un temps extra de buidatge, per aconseguir el clima de proximitat i poder arribar a la qüestió que més m'interessava: la valoració d'aquell vint-i-cinquè aniversari.

—Vostè va veure com aixecaven el Mur.

—Tenia catorze anys.

—Vivien a prop de la Bernauer Strasse, tinc entès.

—Veig que n'ha sentit a parlar —va dir abaixant el to de veu.

La plata de galetes descansava sobre una petita taula entre totes dues, escampant aromes dolces sobre l'agror de les paraules. Va prosseguir.

—Va ser un diumenge d'agost, enmig de les vacances d'estiu. La tarda anterior havia estat jugant a pilota amb dos veïns. Era un carrer relativament ample. Aquell vespre, quan vaig anar a dormir (el nostre pis era en un carrer proper), vaig sentir un soroll que no era habitual, un cert tràfec de gent i d'objectes i una veu masculina donant ordres incomprensibles. Vaig dubtar si avisar els pares, conscient que des del seu dormitori no ho podien haver sentit, però es llevaven molt d'hora per anar a treballar i no els vaig voler molestar. Em vaig imaginar que arreglaven els desperfectes del paviment i amb aquest pensament em vaig poder adormir.

—I l'endemà?

—Com cada matí vaig anar a buscar l'Erika i el Thomas per encaminar-nos cap a l'escola. Quan vaig arribar a la Bernauer Strasse, el que vaig veure em va deixar astorada. Un filferro espinós dividia el carrer en dues parts i impedia el pas a l'altre costat. Em vaig aturar a prop d'un grup d'adults en cercle. Mormolaven. Deien que ja no es podia passar a l'altra banda del carrer, que els ho havien prohibit. Un soldat se'ls va atansar i els va amonestar, i el grup es va dissoldre seguida. Em vaig acostar al soldat i amb innocència infantil vaig preguntar-li per què ho havien fet. Això no és cosa de nanos, fot el camp a escola, em va etzibar. Aquell dia van faltar set nens a classe. Vaig pensar que l'estupefacció inicial havia portat alguns a evitar moure's de casa. Però aquells nens no van venir mai més a escola. S'havien quedat al Berlín Occidental.

—Devia ser difícil d'entendre.

—Va ser complicat. A casa, la mare es va ensorrar quan va saber que no veuria mai més la cosina Else. Els primers dies repetia que havien crescut juntes i que no s'havien separat mai. No es van retrobar fins vint-i-vuit anys després, quan va caure el Mur.

Va mirar a terra uns segons i va seguir.

—Com ja deu saber, uns dies més tard els soldats van retirar els rotllos de filferro i van començar la construcció efectiva del mur, que el règim anomenava *antifeixista*, primer amb maons i pedres i després amb blocs de formigó rectangulars. També van tapiar algunes façanes de la Bernauer Strasse (les que feien frontera amb el Berlín Occidental, ja que les voreres pertanyien al barri de Wedding) i les finestres dels pisos baixos.

—He vist les fotos de la gent saltant al buit per fugir —vaig dir sense aixecar la veu.

—Allò va ser l'inici de la divisió de la ciutat. Dues civilitzacions creixien en paral·lel una a tocar de l'altra i, amb el pas del temps, del tot contraposades.

Em vaig imaginar els ulls oceànics de la Marion a catorze anys, provant d'entendre el que a la pràctica era l'inici de la Guerra Freda. L'agost del 1961, em va explicar, l'existència de molts alemanys i la seva van canviar. Em va desgranar sense complexos de quina manera havia sobreviscut a aquella experiència. L'Erika, el Thomas i la Marion van créixer donant l'esquena a allò que els cremava els ulls. I, tanmateix, va admetre que no havia estat una infantesa infeliç, que aquella mena d'escorça havia funcionat, almenys aparentment. Fins que els pares van haver de canviar de domicili i van anar a viure al pis on m'havia rebut, tot allunyant-se dels amics i endinsant-se de ple en la fredor i alhora el pragmatisme de les edificacions pròpies del règim. Havia deixat de ser una nena i llavors va començar a fer-se preguntes. No trobava cap sentit al fet que el règim hagués separat famílies senceres, amics, veïns. Però sobretot es demanava «per què ens mantenia allà tancats, contra la nostra voluntat, presoners del nostre país».

Altres vegades havia sentit testimonis d'alemanys que havien viscut la construcció del Mur, però el de la Marion m'havia impactat d'una manera especial. Acceptar allò incomprendible sense poder aixecar el cap.

A la meua pregunta sobre com valorava els vint-i-cinc anys sense aquella divisió física i mental, la Marion va respondre que les seves expectatives reals de canvi s'havien volatilitzat. Havia vist frustrades les aspiracions que les dues Alemanyes s'assimilessin i cadascuna es contagiés del que l'altra tenia de bo, i va admetre amb pena que havia passat tot el contrari. El

consumisme havia contagiats la majoria dels joves ex-*Ossis*, els havia seduït i abduït alhora, amb la contradicció que no se'ls podien permetre perquè les seves butxaques seguien buides. Vaig entendre que era militància, a més de manca de recursos, el fet que al seu voltant tot romangués igual que abans de la unificació alemanya. Era una voluntat que potser d'amagat es transformava en desig, tancar els ulls i tornar a aquell món en què no hi havia gaire per escollir però on les esperances de canvi alimentaven els somnis.

—Els joves de l'est s'han emmirallat en Occident. Ja no són d'enlloc —va sentenciar abocant la mirada a la tassa amb un cafè que havia deixat refredar.

—Sembla com si sentís una certa nostàlgia —vaig apuntar.

Va aixecar el cap i els ulls oceànics em van engolir.

—No em malinterpreti. No enyoro aquell règim tirànic que se'ns va menjar les ànimes. Compregui'm, allò no és enyorable.

Damunt de la tauleta, el cafè fred, les galetes tèbies. La gelor del passat, la tebiesa del present, vaig pensar esperant la seva resposta.

—Cregui'm, els que vam lluitar per la llibertat no podíem imaginar que la llibertat seria així.

Llavors vaig sentir el telèfon de casa de la Marion. Sonava tan diferent dels nostres, dels d'Occident. Encara no s'havia canviat l'aparell, era el mateix que tenia quan vivia a l'RDA feia vint-i-cinc anys!

Es va disculpar i va anar a contestar la trucada a l'habitació contigua. Se sentia lleument la conversa que mantenia amb algú, el nom del qual no vaig apreciar.

Ara sí que he aturat la gravadora. Aquest material és nou, i està enregistrat! Se'm fa estrany haver-lo descobert d'aquesta manera. M'haig d'apuntar a la llibreta el moment exacte en què es va gravar aquesta informació. Anoto, minut quinze amb dos segons de la carpeta u. Potser el que la Marion deia en veu baixa pot tenir algun interès per a la meva investigació. M'havia passat per alt quan vaig redactar l'entrevista a la Marion perquè no ho necessitava i havia avançat aquell tram de la gravació. Torno a rebobinar des del moment en què ella rep la trucada.

—*Ja, hallo!*

Silenci, algú li respon.

—Tot va bé? Vols que vingui?

Un altre silenci, algú replica.

—És aquí. —La Marion afluixa la veu i diu alguna cosa més que no sento.

Rebobino altre cop.

—És aquí, m'està fent l'entrevista.

Amb qui parlava? Qui més sabia que jo era allà tret del Hans?

—No pots esperar? —La Marion afegeix alguna cosa que no entenc.

Torno a tirar enrere la gravació.

—Li pregunto si pot venir un altre dia.

El seu interlocutor parla.

—Ahà, d'acord. Fins ara.

La Marion penja l'aparell.

¿Es va oblidar, la Marion, que jo entenia l'alemany, o simplement va pensar que jo no la sentiria des de la saleta? En tot cas, aquella conversa, per a mi totalment desconeguda fins llavors, m'obre nous interrogants. Va ser el Hans qui li va trucar?

Què era tan important que va fer que acabéssim ajornant l'entrevista? I ella, per què no m'ho va explicar? N'havia de desconfiar també?

Mentre hi rumio em vibra el mòbil, que és damunt de la taula. A la pantalla hi apareix el nom de l'Eduard. Deu voler saber com m'ha anat la reunió. Despenjo amb desgana per la intromissió desafortunada.

—Hola. T'he interromput? —diu ell.

—No... Ja estava acabant.

—Ja veig que sí.

—Que no.

—Així... no hi ha premi? Cap Pulitzer?

—Premi? Ah, vols dir la reunió amb el Jordi... Mira ja t'ho explicaré després amb calma.

—Un accèssit, potser?

—En parlem al sopar, sents?

—D'acord, sempre tan intrigant.

—A dos quart de deu al Koishi?

—Ens veiem allà.

Miro l'hora: són dos quarts de set tocades. Encara em sento aclaparada pel descobriment d'aquella trucada amagada enmig de l'entrevista de la Marion. És per això que l'Eduard m'ha agafat fora de joc. Tot i que és cert que els nostres rellotges, el seu i el meu, darrerament no van gaire a l'hora.